

Rudi Podržaj

GOSPODA MUTOMBA DOHITI ŽIVLJENJE

Draga Pampinea, menda ti korona razceplja Duha in Telo, zato ti ponujam vezivo, zgodbo iz mojih časov v Johannesburgu. Medtem ko mi jo je gospod Mutombo ves prizadet podajal, sem se med sočutnim kimanjem komaj zadrževala, da nisem prasnila v krohot. V tem razpoloženju jo tudi podajam naprej. Ker deluje kot močno zdravilo, jo preberi na tešče.

Obilni gospod Mutombo je bil obveščen, da je njegovi hčeri Muzulele odtekla porodna voda. Čeprav nejevoljen, ker je poklicala taksi in ne njega, je krčevito prezibal svoje podbradke do avta in oddrvel k njej.

Hči je napol leže na kovčku čakala pred blokom. Gospod Mutombo je parkiral in se odzibal tja, vmes pa opazil, da je presneti beli maček z enim očesom rjavim in drugim plavim spet na okenski polici v tretjem nadstropju.

»Spet imaš tega mačka na oknu!« ji je zavpil že od daleč. »Ti mu za jest daješ, jaz ga pa v zavetišče vozim. Kje je tu profit?«

Krepko jo je prijel pod roko in odvlekel proti avtu. »In da mi greš taksi klicat! A nisem tvoj oče?«

Prisopihala sta do avta. Ker je gospod Mutombo z desnico držal kovček, z levico pa podpiral hčerko, se je nervozno obrnil k njej. »Vzemi mi ključe iz žepa!«

Vzela jih je, jih skrivaj spustila v svoj žep in rekla: »Joj, padli so mi.«

»Kje? Kam?« se je obrnil gospod oče in s finimi čevlji stopil v globoko, rjavo lužo. »Bemti!«

»Točno tja!« je rekla ona.

Gospod Mutombo je spustil svoje težišče kot helikopter in začel s prsti tipati v luži. Sploh ni opazil, da se je poleg ustavil taksi. Izstopil je blondinec in s tihim prigovarjanjem spravil Muzulele v avto.

Potem je nagovoril gospoda Mutomba: »Velika luža je, pa ful umazana. Grem staviti, da bo prej ona dojila, kot vi našli ključe... Greste zraven?«

Gospod Mutombo se je dvignil in si jezno otresel prste. Po premisleku se je godrnjaje le zbasal zadaj poleg hčerke.

Taksist je sunkovito speljal, kar je Muzulele precej glasno pokomentirala: »Aaa!«

»Dihaj!« ji je rekel gospod oče Mutombo. »Takole!« In je po konjsko hrzal, pihal, tresel s podbradki.

»Ne tako!« je rekel taksist. »Takole: hu hu hu!«

Muzulele ga je oponašala in gospod Mutombo se je čutil nekoristnega. »Saj me sploh ne rabiš. Mar bi raje ostal doma, bi lahko tistega mačka ujel.«

»Kakšnega mačka?« je zanimalo taksista.

»Z enim očesom rjavim in drugim plavim,« je med puhanjem izdabila Muzulele.

»Pa ne, da je bel?«

»Je!«

Taksist se je zasmel. »Za tega mačka je na Facebooku nagrada razpisana. Petdeset tisoč randov.«

»Za živega ali mrtvega?« so se gospodu Mutombu zlobno zasvetile oči.

»Gospod, prosim vas.«

V porodnišnici je Muzulele morala najprej počivati, medtem je gospod oče sedel na hodniku. Razmišljal je o belem mačku z enim očesom rjavim in drugim plavim, torej o petdeset tisoč randih. Morda bi lahko skočil domov in ga ujel, zaslužil.

»Oči, kaj pa ti tukaj?«

Gospod Mutombo je zmedeno dvignil pogled – pred njim je v babičarski opravi stal njegov sin. »Mpopo? Ti, babičar?«

»Tako je,« mu je ponosno odvrnil sin. »Odkar si se odselil, nič ne veš o meni... S kom pa si tu?«

»A-a-a,« je zajeceljal gospod oče - v iskanju primerne laži se mu je čelo vlažno zasvetilo.

Sin pa je že vstopil v sobo k Muzulele. In v hipu opazno otrdel v ramena: ali ni s tole punco enkrat nekaj imel? Ja, v nekem zakajenem šotoru z obilo pijanih študentov, pred ... devetimi meseci.

Muzulele se je rahlo dvignila s postelje. »Mpopo?«

Gospodu Mutombu tam zadaj so trznili uhlji. Kako? Njegova hči pozna njegovega sina? Hitro se je prizibal bližje.

Babičar Mpopo je v zadregi begal s pogledom med ljubimko in očkom, Muzulele pa je jecelja skušala predstaviti svojega enkratnega ljubimca. »Oči, to je, on je...«

»Kakšen oči?« ji je rekel Mpopo in pogledal očka, ki je bil vendar njegov oči.

Muzulele se je namrščila: »Pač, oči.«

Mpopo je plaho pogledal gospoda očka. »Kakšen oči zdaj, oči?«

Muzulele ni nič več rekla, samo osuplo zrla v gospoda očka Mutomba. Ta se je zgroženo nasmihal, kot da bi ga zalotili pri vrtanju po nosu. Ni povedal naravnost: vesta, brat in sestra sta. Ne. Samo komedijantsko se je nakremžil in pokimal, češ, zdaj vesta.

»Faaak!« je rekel Mpopo ves bled.

»Faaak!« je rekla Muzulele vsa rdeča.

Gospod dvojni oči Mutombo je hrabro dobrovoljno stopil bližje, skušal zdaj končno objeti svojo sveže razkrito družino, pokroviteljsko rešiti vse, no ja, kakorkoli, se spraviti iz gnoja, v katerega je zagazil. »Nič hudega! Je pač tako, usoda je hotela. Bo pač brat pomagal roditi sestri. A ni to lepo? Enkrat bi se itak morala spoznati. Ker povem vama, iskreno: enkrat bi vama sam povedal. Gotovo.«

A Mpopo in Muzulele sta ga le zgroženo gledala, da je začel dojemati, pravzaprav mu je neki sluzasti vrag prišepnil: le kako se moški in ženska

lahko dobro poznata, če ne na tisti način? In da ni nobena ovira, če sta si brat in sestra, še vedno se lahko plodno ujameta.

Plodno?

Nenadoma je dojel in v grozi odskočil. »Bemti!«

Potem nenadoma ni bilo več časa za čustvene izlive. Je Muzulele povedala, da mora otrok ven, rekla zelo na glas: »Aaa!«

Bilo je napenjanja, vpitja in grizenja v blazino, bratu ljubimcu babičarju je vse letelo iz rok, dvojni oči Mutombo je valil svoje podbradke sem in tja, si polagal dlani na oči, škilil med prsti: češ, le kaj bo prišlo ven iz te ljubavi med sinom in hčerko, morda kaj s tremi nogami ali z ušesi pod pazduho?

Muzulele je še zadnjič na dolgo zarjula in otroček je zavekal. Ni ga mogla videti tam spodaj, je pa videla Mpopa, ki je zroč vanj nenaravno otrdel. Hip zatem so se mu zatresla ramena in neslišno je zaihtel. Gospod dvojni dedi Mutombo je odmaknil dlani iz oči, se strahoma prizibal bližje, da bi videl. Muzulele je spremljala njegov izraz. Joj, dedi Mutombo je osuplo zajel sapo in se pošastno zgrozil. »Bemti!«

»Ne mi ga pokazat, oči!« je jokaje pohitela Muzulele. »Samo povej, kakšen je!«

Zaihtel je tudi gospod dedi Mutombo, podbradki so se mu divje stresali, ko je povedal. »Tak kot tisti pritepeni maček!«

»Kaj?« je zacvilila Muzulele. »Spaček? Z enim očesom rjavim in drugim plavim?«

»Ne,« je čudno zadrževaje se zaihtel gospod Mutombo. »Ne, ni z enim očesom rjavim in drugim plavim, ampak je ... bel!«

Tako on kot Mpopo sta se zakrohotala, ji končno pokazala dete, sladko blond malčico.

»Fak!« je rekla Muzulele. Misli so ji zdivjale nazaj, v tisto noč, ko naj bi se ona ljubila z Mpopom, Elna pa z Georgem, taksistom. Morali so se nekako zamešati v tistem šotoru, opiti in zadeti. In po tistem sta se ravno z Georgem začela dobivati, kljub temu, da je bila ona kakor noseča z drugim.

Zdaj je Muzulele skesano spustila solzico, povedala očiju vse: bala se mu je povedati, da sta z belim taksistom par, vendar mu zdaj zlahka pove, ko vidi, kako se je razveselil njene bele malčice.

Smeh gospoda Mutomba se je scvrknil v kisel nasmešek, češ, še vedno bolje, da je bel, kot pa črn z ušesi pod pazduho, Mpopo pa se je živčno zasmel. »Torej sem jaz takrat, khm ... bil z Elna?«

»Očitno,« je zmignila Muzulele.

Gospod Mutombo pa se je zdrznil, kot bi se polil s kropom. »Z Elna? S katero Elna točno?«

Mpopo se je nehal krohotati, odsekano, kot bi ga polil z vedrom ledene vode. A ni ničesar vprašal. Ena nova sestra na dan mu je bila dovolj.

Tako, Pampinea, naj končam z začetkom, ko mi je gospod Mutombo privedel nazaj mojega belega mačka, z enim očesom rjavim in drugim

plavim. Zmedeno je trznil s podbradki, ko sem predenj položila petdeset randov namesto pričakovanih petdeset tisoč. Seveda sem mu prijazno razložila, da tiste tri rumene ničle na Facebooku niso številke, ampak smeškasti razpoloženjčki. 😊😊😊